

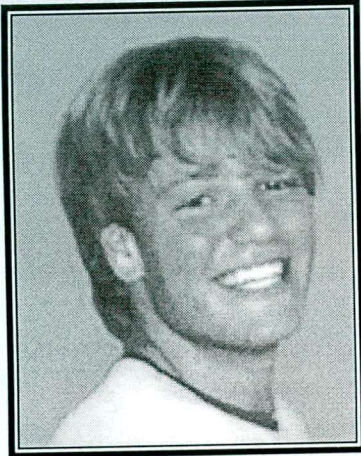

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון דביר מור חיים ז"ל

בן רות ואבינועם

נולד בתל-אביב

בתאריך כ"ז באלול תשל"ב, 6/9/1972

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1990

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בפעילות מבצעית בלבנון

בתאריך ד' בסיוון תשנ"ג, 24/5/1993

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 12 שורה: 5 קבר: 1

הותיר אחריו הורים, אחות ואח

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן רות ואבינועם. נולד ביום כ"ז באלול תשל"ב (6.9.1972), בתל אביב, אח צעיר לנעמית ובוגר לנאור. דביר למד בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "עוזיאל" ("דוגמה לבנים") בירושלים, והמשיך בישיבה התיכונית "נווה שמואל" שבעיר אפרת. בחור נאה, בעל נוכחות בולטת ומרשימה, שהקרין יופי חיזוני ועושר פנימי.

במחצית חודש נובמבר 1990, גויס דביר לשירות חובה בצה"ל. הוא התנדב לחטיבת הצנחנים בלהט רב וברצון עז לתרום להגנת המולדת. דביר החל את מסלול הטירונות במסגרת סיירת החטיבה, יצא לקורס מקל"ר, עבר קורס צניחה ונשלח להרחבת הכשרתו הקרבית בקורס מ"כים חי"ר ובקורס סמלים קרביים. דביר קיבל דרגת סמל ושירת בסגל הפיקוד בבסיס הטירונות של חטיבת הצנחנים. יחסו החם והאנושי לפקודיו הטירונים זכה להערכה רבה ולאחדה מצדם. כשסיים תפקיד זה, עבר לשרת בפלוגת החוד של גדוד 101 ויצא לפעילות מבצעית. לדברי מפקדיו וחבריו, בלט דביר בכל תפקיד ובכל פעילות והיה נכון לעזור ולתרום. הוא התנדב לכל משימה, ושותפיו ידעו שתמיד אפשר לסמוך

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עליו. לאחר זמן מה יצא דביר לקורס קצינים, אך במהלכו החליט לוותר ולשוב לגדוד. חבריו מספרים, כי גם בתקופת לחץ ועומס מצא דביר זמן לקריאה, למחשבות ולהרהורים על דת ויקום ועל מהות החיים. דביר היה "איש ספר", התעניין וקרא בתחומים רבים ומגוונים: דברי הגות, ספרות יפה, שירה ומחזות, ו"רומן" מיוחד היה לו עם יצירתו של עגנון. כשהתגייס, הוסכם בינו לבין בן כיתתו, כי גם בתנאים קשים במהלך שירותם הצבאי לא יזנחו את תחביב הקריאה וישלימו מדי יום קריאת דף אחד לפחות.

מכתביו של דביר מלבנון מעידים על קיום ההסכם: "יושב בין שיחים (דוקרים מאוד) מתחת לרשת הסוואה וקורא מחזות של חנוך לוין. הוואדי מדהים ביופיו, כולו פורח (צד אחד, כי הצד השני בצל גשם) תחתית הוואדי היא שביל שבקושי אדם יכול לעבור בו ואנחנו במורדות המזרחיים, כרגע, במה שנקרא "הטמעות יום" ... תארי לך, מגיעים מחבלים, אני מפסיק לקרוא את עלילות קוקלוש במחזה 'המתלבט' מתחיל לירות וכשהכל נגמר חוזר לספר של חנוך לוין. דבר שיכול לקרות, יותר מדהים מכל מחזה שאפשר לכתוב..." - "ספרא".

במכתב ניחומים למשפחה, כתב מפקד היחידה: "דביר הצטרף אלינו לקראת סיום הטירונות ולפני מסע הכומתה. כבר במסע זה ברור היה כי עמנו חייל חזק, בעל מוטיבציה אדירה ורצון עז לעזור. ולמרות שזה עתה הצטרף, סייע לחבריו בפלוגה, כשהוא דוחף וסוחב לכל אורך המסע עד לקו הסיום. יכולתו האישית בלטה מיד לכולנו. דביר קיבל את נשיאת המאג, תפקיד שהוא הפק"ל החשוב והנדרש ביותר במחלקה. הוא בלט ביכולת הפיקוד והשליטה, בקליטה מהירה ובשקט נפשי. במהלך התעסוקה המבצעית בבקעת הירדן, עוד בטרם הוכשר לפיקוד, יצא למשימות שונות בהן פיקד על חייליו, וביצע משימות בדייקנות וביסודיות. לכולנו היה ברור כי פני דביר - לפיקוד. שמו של דביר יצא לפניו, כאשר עמד בכל המשימות אליהן נדרש באופן מלא. 'חי"רניק אמיתי', לדברי חבריו הרבים." - "סייפא".

מלבד ההתגלמות של ספרא וסייפא, אפיינה את דביר אהבת האדם. דביר היה בר-שיח פתוח וקשוב למצוקות הזולת, תכונות שהקנו לו ידידים רבים מכל רחבי הקשת החברתית.

באחד ממכתביו האחרונים לחברתו שרון, כתב דביר: "רציתי לכתוב לך על הפחד, שמנקר בפנים. הפחד מצרור אחד, שאפילו לא אשמע, או פיצוץ

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שלא אראה. גם פחד ממה שיהיה אחרי. מה יהיה איתך, עם המשפחה והחברים... עם כותרת בעיתון שלושה ימים - ולהישכח בזיכרון הלאומי, הקצר ממילא... שכולם יגידו הוא היה כך או אחרת... נפל עוד חייל, אז מה? שיקול מוטעה של מפקד, תפישה שמובילה לאבדון..."

ביום ד' בסיוון תשנ"ג (24.5.1993), במהלך פעילות מבצעית, נפל דביר באירוע של ירי כוחותינו על כוחותינו בלבנון. בן עשרים וחצי היה בנופלו. דביר הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים, בערב חג השבועות תשנ"ג.

על קברו, ספד לו ראש הישיבה ואמר: "כאן נקבר ילד של אמת".

